

ค ำ ว ่า ไ ม่ มี
อ ย ่า ไ ต้ ร ู้ จ ัก

ผู้ให้ของชอบใจ ย่อมได้ของชอบใจ ผู้ให้ของเลิศ
ย่อมได้ของเลิศ ผู้ให้ของดี ย่อมได้ของดี ผู้ให้สิ่งที่ประเสริฐ
ย่อมเข้าถึงฐานะอันประเสริฐ

คำว่า ไม่มี อย่าได้รู้จัก

๔๓๔

บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จ เป็นเครื่อง
สนับสนุนให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิต เป็นสิ่งที่สำคัญ
ที่สุดในชีวิตของทุกๆ คน ไม่ว่าพระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลายจะเกิด
ไปกี่ภพกี่ชาติ ท่านมุ่งสั่งสมบุญทุกอย่าง ตั้งแต่บารมี ๑๐ ทศ
จนเป็นอุปัชฌายะและปรมาตถบารมี เมื่อบุญบารมีเต็มเปี่ยมก็ได้
บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณอันประเสริฐ เราเองควรหาโอกาส
สั่งสมบุญเป็นประจำสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการปฏิบัติธรรม
ฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ให้สะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส ซึ่งเป็นมหัศจรรย์
จะเป็นเหตุให้เราได้บรรลุมรรคผลนิพพานกันทุกคน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน มนาศพทนายสูตร ว่า

“มนาศพทนาย ลภเต มนาศ

อคฺคสฺส ทาทา ลภเต ปุณฺณคํ

วรสฺส ทาทา วรลาภี จ โหติ

เสฏฺฐจฺนุทโท เสฏฺฐจฺมเปติ จานํ

ผู้ให้ของชอบใจ ย่อมได้ของชอบใจ ผู้ให้ของเลิศ
ย่อมได้ของเลิศ ผู้ให้ของดี ย่อมได้ของดี ผู้ให้สิ่งที่ประเสริฐ
ย่อมเข้าถึงฐานะอันประเสริฐ”

การให้เป็นพื้นฐานของการทำความดี เป็นจุดเริ่มต้นของ
การสร้างบารมี ๑๐ ทศ อันก่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่ตัวเราและ

คำว่า ไม่มี อย่าได้รู้จัก

๔๓๕

มวลมนุษยชาติ การให้เป็นวิสัยของบัณฑิต เป็นวิธีการสั่งสมบุญ ที่ทำได้ง่ายที่สุด ที่จะนำไปสู่การได้ชีวิตอันประเสริฐ คือ ได้ บรรลุมรรคผลนิพพาน อันเป็นเอกันตบรมสุข บุญจึงเป็นเครื่อง อำนวยความสุข และความสำเร็จมาสู่ชีวิต

ทานบารมีเป็นบารมีประการแรกในบารมี ๑๐ ทศ มี ความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่เราจะต้องสั่งสมไว้มาก เพราะการไป สู่ที่สุดแห่งธรรมนั้น ไม่ใช่ไปได้ง่าย ต้องอาศัยกำลังบุญบารมี มากๆ ต้องมีความบริสุทธิ์มากๆ จึงจะไปได้ บารมี ๓๐ ทศต้อง เติมเปี่ยมบริบูรณ์ จะครบถ้วนบริบูรณ์ได้ต้องสั่งสมบุญ เริ่มจาก ต้องมีโภคทรัพย์สมบัติให้มากๆ พอที่เราจะให้ทานได้โดยไม่ เดือดร้อน อีกทั้งมีเหลือเฟือที่จะแบ่งปันให้กับเพื่อนมนุษย์และ สรรพสัตว์

ทานบารมีจะเป็นอุปการณอำนวยการอำนวยความสะดวก ให้เราได้ สร้างบารมีประการอื่นๆ อย่างสะดวกสบาย บารมีประการอื่น จะเติมเปี่ยมได้ ต้องเริ่มจากทานบารมี พระเดชพระคุณหลวงปู่- วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านจะสอนศิษยานุศิษย์ตลอดเวลา ตั้งแต่ ครั้งที่ท่านมีชีวิตอยู่ว่า “จะสร้างบุญบารมีอะไรทำไปเกิดแต่อย่างขาด ทานบารมี” แม้ตัวท่านเองก็ทำเป็นแบบอย่างให้เราดู

นักปราชญ์บัณฑิตท่านเริ่มก้าวเข้าสู่ความสมบูรณ์ของชีวิต

คำว่า ไม่มี อย่าได้รู้จัก

๔๓๖

ด้วยการให้ทาน *เหมือนในสมัยหนึ่งมีหนุ่มเชื้อใจชื่อ **อन्नการะ** รับจ้างเกี่ยวหญ้าให้ **ท่านสุมนเศรษฐี** วันหนึ่ง ระหว่างที่กำลังหาหญ้ากลับบ้านด้วยความอ่อนเพลีย ได้เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า บิณฑบาตผ่านมา เกิดกุศลจิตศรัทธาอยากจะทำบุญ จึงวางหาหญ้าลง แล้วรีบขึ้นไปบนบ้าน เพื่อหาอาหารมาใส่บาตรพระ

แม้อन्नการะจนทรัพย์ แต่ไม่จนปัญญา เขาสอนตนเองว่า บางวันเราอยากจะทำบุญ ไทธรรมที่จะถวายก็มีพร้อม แต่ไม่มี ปฏิภาณผู้รับทาน วันนี้ทั้งปฏิภาณและอาหารที่จะถวายก็มีพร้อม เราเองก็มีจิตเลื่อมใส จะต้องรีบทำบุญให้ทาน เพื่อตัดความตระหนี่ ออกจากใจ แม้เราจะอดข้าววันนี้ แต่จะไม่ยอมสูญเสียโอกาส บุญที่มาถึง

จากนั้นได้ถวายอาหารทั้งหมด พลังตั้งจิตอธิษฐานว่า “ด้วยอานิสงส์ที่ถวายทานขาดจากใจในครั้งนี้ ขออย่าได้เจอ คำว่า ไม่มี อีกต่อไปเลย และขอให้พ้นจากความลำบากยากเข็ญนี้ด้วยเถิด”

พระปัจเจกพุทธเจ้าได้อนุโมทนาให้อन्नการะสมหวังใน สิ่งที่ปรารถนาทุกประการ

คำว่า ไม่มี อย่าได้รู้จัก

๔๓๓

เทวดาที่ลึงสถิตอยู่บนฉัตรของสุมนเศรษฐี ได้ให้สาธุการ
เสียงดังกึกก้อง จนท่านเศรษฐีถึงกับเกิดความสงสัย จึงถามว่า

“เราทำบุญมาทุกวัน ทำไมเทวดาถึงให้สาธุการเฉพาะใน
วันนี้ล่ะ”

เทวดาตอบว่า “เราไม่ได้ให้สาธุการแก่ท่าน แต่เรา
อนุโมทนาบุญกับอन्नการะ ที่ได้ทำบุญกับเนื้อนาบุญอันเลิศ
เพราะเขาได้ตัดใจถวายภัตตาหารที่ตนเองจะรับประทาน ให้แก่
ทักขิไณยบุคคล ส่วนตนเองยอมอด ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ยากในโลก”

เศรษฐีได้ฟังแล้วอัศจรรย์ใจเกิดมหาปีติ ได้อนุโมทนากับ
อन्नการะ อีกทั้งให้ทรัพย์จำนวนมากไปสร้างบ้าน และให้เขา
ไม่ต้องมาเป็นคนรับใช้อีกต่อไป

ด้วยอานิสงส์แห่งการถวายทานตัดขาดออกจากใจ
ทำบุญชนิดทุ่มสุดใจ โดยไม่กลัวอด ทำให้กิตติศัพท์อันดีงามของ
อन्नการะขจรขจายไปทั่วทั้งเมือง กระทั่งพระราชได้สดับ
คุณความดีของเขาด้วย ทรงรับสั่งให้มาเข้าเฝ้าเพื่ออนุโมทนากับ
อन्नการะ และพระราชทานตำแหน่งเศรษฐี พร้อมทรัพย์สมบัติ
จำนวนมาก ทำให้อन्नการะได้ทำบุญใหญ่ไปจนตลอดชีวิต และ
พ้นจากความยากลำบากในชาตินั้น พลิกผันชีวิตจากคนจนเข็ญใจ
มาเป็นมหาเศรษฐี มีสมบัติเกิดขึ้นเป็นอัครรยกันใช้ในชาตินั้น

คำว่า ไม่มี อย่าได้รู้จัก

๔๓๘

เมื่อละโลกไปแล้ว บุญยังตามส่งผลอีก ทำให้ท่านไป
เสวยสุขอยู่ในเทวโลก เป็นเทพบุตรที่มีรัศมีสว่างไสวรุ่งเรือง
พร้อมด้วยทิพยสมบัติ และความเป็นใหญ่อันเป็นทิพย์ เมื่อ
ถึงคราวมาเกิดเป็นมนุษย์ ได้เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ และเป็น
มหาเศรษฐีอีกนับชาติไม่ถ้วน ไม่เคยตกไปในอบายภูมิเลย

จนกระทั่งมาถึงสมัยพุทธกาลท่านได้เกิดในตระกูลกษัตริย์
มีพระนามว่า **เจ้าชายอนรุทธะ** ครั้งหนึ่งท่านได้เล่นกีฬากับ
พระสหาย ด้วยการเอาขนมเป็นรางวัลสำหรับผู้ชนะ เมื่อท่านทรง
พ่ายแพ้ ได้สั่งมหาดเล็กให้ไปขอขนมกับพระมารดา พระมารดา
ส่งขนมมาให้หลายครั้งจนหมด จึงฝากบอกว่า “ตอนนี้ขนมไม่มีแล้ว”

เจ้าชายอนรุทธะทรงเข้าใจว่า คงจะเป็นชื่อของขนมชนิด
หนึ่ง จึงให้มหาดเล็กไปเอาขนมไม่มีมาให้เสวย

พระมารดาทรงดำริว่า ลูกของเราไม่เคยได้ยินคำว่า
“ไม่มี” เพราะตั้งแต่เกิดมาอยากได้อะไรก็ได้ทุกอย่าง พระนาง
ต้องการให้โอรสได้รู้จักคำว่า “ไม่มี” จึงส่งเถาเปล่า เอาฝัก
ครอบไปให้ แต่เนื่องจากท่านสั่งสมบุญด้วยการให้ทานไว้มาก
เทวดาจึงเนรมิตขนมทิพย์จนเต็มเถา เมื่อเจ้าชายเปิดออก
กลิ่นหอมของขนมได้หอมฟุ้งไปทั่ว เมื่อเจ้าชายกะลองลิ้มรส
ขนมทิพย์ รสได้แผ่ซ่านไปทั่วประสาทรับรสทั้ง ๓ พัน ต่างติด

คำว่า “ไม่มี” อย่าได้รู้จัก

๔๓๕

อกติคใจชนม “ไม่มี” ชนิดนี้

เจ้าชายอนรุทธะจึงขอร้องให้พระมารดาส่งชนม “ไม่มี” อย่างเดียวเท่านั้นมาให้สวย พระมารดาเข้าใจทันทีว่า “ลูกของเรามีบุญมาก เทวดาถึงมาเนรมิตชนมทิพย์ให้สวย”

ตั้งแต่นั้นมาเจ้าชายอนรุทธะได้สวยชนมทิพย์ โดยที่พระองค์ก็ไม่ว่าเทวดาเนรมิตให้ ต่อมาเมื่อถึงคราวออกผนวชด้วยบุญกุศลที่ท่านสั่งสมมาดีแล้ว ส่งผลให้ท่านบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์อย่างง่ายดาย และเป็นอริยสาวกผู้เลิศทางด้านทิพยจักขุ มีตาทิพย์เห็นแจ้งตลอดทั่วพันโลกธาตุ

เราจะเห็นว่า กว่าชีวิตจะดำเนินมาถึงจุดหมายปลายทางได้นั้น นักปราชญ์บัณฑิตท่านมีจุดเริ่มต้นมาจากการให้ท่าน ให้เพื่อสละความตระหนี่ออกจากใจ แล้วสมบัติใหญ่จะตามมา การจะวัดว่าใครมีบุญมาก ไม่ได้มองกันที่ว่าได้ถวายทานในปริมาณมาก แม้มีทรัพย์น้อย แต่หากว่าทุ่มสุดหัวใจ โดยไม่เสียดายทรัพย์เลย อย่างนี้จะได้บุญมากมายมหาศาล เขาว่าการทำบุญกันตรงนี้ ถึงคราวบุญส่งผลจะให้ผลเกินควรเกินคาด เป็นอัศจรรย์

มหาเศรษฐีที่ยิ่งใหญ่ในสมัยพุทธกาล ที่มีสมบัติจักรพรรดิตกไม่พร่องหลายท่าน ล้วนแต่เคยทำบุญในยามยาก

คำว่า ไม่มี อย่าได้รู้จัก

๔๔๐

ทั้งนั้น อุปสรรคความยากลำบากนี้แหละ จะเป็นเครื่องวัดกำลังใจของแต่ละคน วัดกำลังสติปัญญาว่า ใครมีปัญญาที่จะดำเนินชีวิตให้ประสบความสำเร็จไปทุกภพทุกชาติ จนกระทั่งได้บรรลุจุดหมายปลายทางของชีวิต บางคนมองใกล้ๆ ก็เอาดีเฉพาะในภพชาตินี้ แต่คนมีปัญญาเขามองกันข้ามชาติ และมองข้ามไปอีกหลายๆ ชาติว่า ถ้าหากมีทรัพย์แค่นี้ ทำอย่างไรถึงจะทำบุญชาติเดียวแล้วใช้ได้หลายภพหลายชาติ ตายแล้วยังใช้ได้อีกเกิดใหม่ยังใช้ได้อีก คนมีปัญญาเขาจะคิดกันแบบนี้ ถ้ามองกันอย่างนี้ จะได้ไม่ประมาท และทุ่มเทสั่งสมบุญอย่างเต็มที่เต็มกำลัง เพื่อเป็นเสบียงติดตัวไปทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรมกันทุกคน

